

моя съотечественикъ Иванъ Теодоровъ, съ кого тръгнахъ първий пътъ за Бѣлградъ. Теодоровъ слѣдваше тоже 7-й класъ, а въ сжщо врѣме и той бѣше пансионеръ. Съ него азъ живѣяхъ въ една квартира до дѣто свършихме 7-й класъ 1858 година.

Единъ день, непомня кой мѣсець бѣше, но бѣше прѣзъ зачалото на зимата, виждамъ че полицейскитѣ стражари докараха прѣдъ полицията Раковски, — нашата квартира бѣше близу до полицията. Отивамъ веднага при него и научвамъ, че го карали на вѣнъ отъ Австрия, но кѣдѣ и той неможа да ми каже. Отъ послѣ се научихъ, че го екстернирали въ Румжния (Турну-Северинъ), а не както се пише тукъ-тамъ, че билъ ивбѣгалъ.

Слѣдъ свършванието на Карловачката гимназия т. е. 7-й класъ, азъ заминахъ за родното си мѣсто Лѣсковецъ, а отъ тамъ слѣдъ малко отидохъ въ Руссе. Училищнитѣ настоятели ме приеха много радушно като се срѣцнахъ съ тѣхъ и ми казаха: сега вече ще се устрои полу-гимназията въ Руссе. Направихме условието си и азъ започнахъ да урѣждамъ въ класовѣтъ надлѣжнитѣ научни прѣдмети. Намѣрихъ ученици за три класа. Единъ въ тия класове, припомнювамъ си, че бѣше и днешний търговецъ въ Руссе Иванъ Стояновичъ. Въ Руссе азъ слѣдвахъ като гавенъ учитель една цѣла учебна година (1858—1859 г.)

II.

Свалянето отъ прѣстола на Александра Карагеоргиевича. Моето завръщане въ Бѣлградъ.

Въ това врѣме бѣше се случилъ единъ важенъ политически фактъ въ Сърбия. Казахъ по-горѣ, че привърженицитѣ на Милоша Обреновича, между които имаше много видни политически лица, работеха за свалянето отъ прѣстола на Александра Карагеоргиевича. Въ тия свои дѣйствия тѣ бѣха уплѣли и нашитѣ възстанически дѣйствия, а именно проек-